

Въ селото имаше много овци. Събираха млъкото общо и го правѣха на сирене, масло. Кооперацията го продаваше и печалбитѣ дѣлѣше на всички кооператори. Имаше и кооперативна свинарница. Тамъ се изхранваха прасета и свине покрай мандрата. Кооперацията направи и нови курници за кокошки, пилета, гжски и патици...

Кооперацията купи плугове. Селянитѣ почнаха съ тѣхъ да оратъ по дълбоко нивитѣ си. И започна да се ражда и жито повече. Следъ това кооперацията купи чистачка за житото, направи и кооперативна мелница.

Учителъ Милко бѣше душата на цѣлата кооперация. Помагаха му всички въ селото. Почитаха го като Господъ. Селото цвѣтѣше и растѣше. Почнаха да идватъ отъ други села и да се заселватъ въ Бѣлица.

Училището се напълни съ деца. Осемдесетъ ученици пълнѣха дветѣ училищни стаи. Учителъ Милко се смая. И поиска да назначатъ още единъ учителъ.

Презъ есенъта пристигна въ селото млада, хубава учителка. Учителътъ се зарадва, че ще има кой да му помага, а най-много, че ще има кой да учи и селянкитѣ.

Учителка Ружа бѣше млада, хубава, умна и пѣргава учителка. Тя изведнажъ разбра каква трѣбва да бжде истинската народна учителка. И се впусна да помага въ училището, въ вечерното училище, започна въ недѣлни дни да учи неграмотнитѣ момичета и женитѣ, да помага въ кооперацията...

Презъ зимата учителитѣ отвориха читалище, изписаха книги чрезъ кооперацията и всички четѣха.

Учителъ Милко и учителка Ружа бѣха заедно въ училището, въ кооперацията, въ читалището.

Отъ день на день тѣ се сближаваха все повече и повече и на Великденъ село Бѣлица гръмна отъ веселби и пѣсни. Направиха сватбата на учителъ Милко и учителка Ружа. Сватба съ пѣсни, цвѣтя, хоро. Стекоха се на тая сватба всички околни села и три дни и три нощи малко и голѣмо се весели и игра.

Поиграхме и ние чиноветѣ... А азъ скачахъ най-много на сватбата на моя любимецъ Милко.

(Свършва въ осма книжка)

Александъръ Спасовъ